

Hồi 62

Nhi Nữ Tình Trường

Tất cả sự việc xảy ra, cho đến cuộc bàn cãi của Hoa Trung Tú, Tử Lăng đều nghe thấy rõ, nhưng với bốn tay chân bị trói quặp ngược lên, mình nằm sắp trước bệ án, đầu ngẩng lên đưa gương mặt nhìn thẳng vào khói hương đang tỏa lên cuộn cuộn, chàng trai trẻ ấy chỉ mong cho giờ chết chóng đến. Chàng rõ ràng là một con vật hy sinh, đợi giờ hành quyết. Tâm linh chàng lúc bấy giờ gần như lắng đọng lại, chàng phó mặc cho số phận, sự lo âu không còn nữa, vì chàng đã không còn một cử động nhỏ nào!

Hai lão già lăm le thanh trường kiếm sáng ngời, chăm chú đứng gác hai bên không rời nửa bước. Chàng chỉ trông cho trời mau sáng, để cái chết đem lại cho chàng một giải thoát êm dịu hơn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, phút chốc đã hết canh ba.

Hai lão già vẫn đứng trơ trơ như hai tượng gỗ. Những ngọn bạch lạp mặc dù đã cháy già lửa, nhưng vẫn còn tỏa ánh sáng rực rỡ xuống gian phòng chết lặng. Mấy nén hương đã tàn lụi từ lâu, cũng như tâm tư của hai lão già, gần như cô đọng lại, tâm tư như những nén hương có những làn khói nghi ngút tỏa lên, một khi có người bật lửa châm ngòi. Họ chỉ biết chính Tử Lăng đã giết thác Ngũ Độc Thần Quân, người chủ nhân kính mến của họ, và gây thương tích cho Hoa Trung Tú, người kế vị của lão chủ nhân. Cho nên mục đích duy nhất của họ là báo thù. Còn ngoài ra... Ngũ Độc Thần Quân đã lợi dụng địa thế của Tử Vong Động để chôn vùi cuộc đời của họ, hàng bao năm tháng, nhờ có Tử Lăng thâm nhập vào sào huyệt, mà ách nô lệ của họ được giải thoát. Giờ đây... họ đã quên đi tất cả! Cuộc đời tự do dưới bầu trời khoáng đạt, và cuộc sống u tối trong động Tử Vong!

Hay là họ đã quen đi với nếp sống nô lệ cũng nên!

Bỗng nhiên...

Giữa sự im lặng hoàn toàn ấy, có tiếng chân người từ đại điện đi đến, hai lão già ngoảnh đầu nhìn lại, thì ra người ấy chính là Hoa Trung Tú!

- Ô! Tiểu thơ, sao không an nghỉ?

Hai lão già vội vã cung kính vái chào, khi thấy Hoa Trung Tú vừa bước tới.

Khẽ mím chặt đôi môi, Hoa Trung Tú rung rung vì xúc động:

- Huyết hải thâm thù đã đến ngày tẩy sạch, tiện nữ làm sao ngủ cho yên giấc?

Tử Lăng vụt nhớ sự lại, cũng đêm nào, thiếu nữ ấy cũng trần trọc mãi, đồ giấc ngủ không yên vì hôm sau là ngày hôn lễ của nàng, rồi cũng vì nửa đêm thức giấc ấy, mới xảy ra tai họa tày trời.

Tiếng của Hoa Trung Tú lại đồng dục vang lên, gần như truyền lệnh:

- Hai vị thúc thúc hãy vào hậu liêu an nghỉ! Trước khi cho hấn thụ hình, hãy để tiện nữ tặng cho hấn một bài học về lý thuyết của cuộc đời!

Hai lão già vâng dạ rút lui.

Tử Lăng thâm nghĩ:

“Chưa biết yêu nữ này dùng thủ đoạn tàn khốc nào để hành hạ đối xử với mình?”

Đợi hai lão thuộc hạ đi thực xa, nàng để tai lắng nghe bốn bề hoàn toàn im lặng, đoạn nhẹ bước tiến đến bên Tử Lăng, nhanh nhẹn đưa tay cấp lấy thân hình chàng nhấc bổng lên, phi vụt ra khỏi phòng.

Nàng lặng im, không nói nửa lời, cấp Tử Lăng phi nhanh như gió. Giây lâu, hai người đã cách đồi Chiêu Dương độ năm dặm đường. Đến một khoảng đất trống, nàng mới dừng chân lại.

Khẽ đặt Tử Lăng xuống đất, từ trong lòng, nàng rút ra một chiếc lọ con, trút ra một viên thuốc màu trắng, khẽ nhét vào miệng của chàng, luôn tiện nàng cùng tay phất nhẹ, giải tỏa những huyết đạo bị bế tắc của Tử Lăng.

Nàng yên lặng nhìn Tử Lăng, đoạn ôn tồn thốt:

- Độc tố đang tiềm tàng trong mình của tiểu hiệp sẽ nhờ hoàn thuốc này và sự trợ lực của nội công vận chuyển, độc tố sẽ lập tức hóa giải tiêu tan.

Một khi công lực đã khôi phục thì những sợi dây trói buộc ở chân tay từ lâu sẽ không thành vấn đề nữa.

Một sự kinh ngạc xâm chiếm cả tâm hồn Tử Lăng, chàng không thể hiểu nổi tại sao Hoa Trung Tú lại có một hành động trái ngược kỳ lạ đối xử với chàng?

Chàng vận thử nội công, quả nhiên tứ chi mạch huyết cuộn cuộn, nội lực của chàng phút chốc đã hoàn toàn khôi phục.

Khẽ vận chân lực vào tứ chi, những đoạn thừng ở tay và chân chàng lập tức đứt tung ra, rơi xuống mặt đất, chàng nhẹ nhàng hoành thân tung mình đứng thẳng dậy, vòng tay cung kính thốt:

- Đa tạ ân cứu tử của cô nương! Sự khoan hồng đại độ có một không hai của cô nương làm tại hạ cảm kích vô cùng!

Với gương mặt lạnh băng, Hoa Trung Tú chậm rãi đáp:

- Độc thương đã trị lành, công lực hoàn toàn khôi phục, hiện tại tiểu hiệp có thể giả biệt để chuẩn bị lên đường đi thôi!

Tử Lăng vụt cảm thấy bối rối vô cùng, chàng ấp úng giây lâu mới thốt nên lời:

- Hành động quân tử của cô nương, làm tại hạ không biết lấy chi để đền đáp cho vừa. Những sự việc xảy ra lúc trước nơi Tử Vong Động, hoàn toàn do sự lỗ lã, nhưng dù sao tại hạ cũng cảm thấy đau đớn vô cùng!

Khẽ buông tiếng thở dài, Hoa Trung Tú ôn tồn thốt:

- Văn tiểu hiệp chớ nhắc việc đã qua, hãy để thời gian xoa dịu và hàn gắn những vết thương lòng... Cừ hận! Dục vọng! Điền cuồng! Chúng mình nên quên đi tất cả!

Nàng cho tay vào lòng, rút ra thanh trủy thủ sáng ngời ra, nàng khẽ lắc nhẹ đầu cho mái tóc huyền buông rủ xuống. Rồi với lưỡi trủy thủ, nàng lia phốt qua, mái tóc óng ả đen huyền của nàng theo đà trủy thủ bay lả tả xuống mặt đất!

Nhìn sợi tóc huyền theo gió tung rơi, lòng nàng như mái tóc ấy tan thành muôn nghìn mảnh!

- Văn tiểu hiệp! Chàng đừng lầm tưởng rằng hiện giờ tôi vẫn còn yêu chàng như độ nào nên mới nảy sinh ra hành động kỳ ấy!

Văn Tử Lăng ngượng ngừng ấp úng:

- Cô nương dạy quá lời, tại hạ thực ra không đủ đức độ để chấp nhận lòng chiều cố cao cả của cô nương!

Hoa Trung Tú vội ngắt lời:

- Kỳ thực ra, nếu hiện tại chàng có quỳ xuống dưới chân tôi để cầu mong tiếp nối lại mối tình dang dở xưa kia, thì tôi nhất quyết sẽ từ chối!

Nàng đưa mắt vào cõi mộng lung rồi tiếp:

- Trải qua một cuộc bể dâu, lòng tôi đã nguội lạnh mất rồi! Những bả phú quý vinh hoa, cho đến những mối cay nghiệt tình say đắm của tuổi xuân bông bột. Tất cả! Tất cả! Đối với tôi đều là ảo ảnh phù du. Mái tóc được cắt xuống đây, chứng tỏ rằng lòng tôi đã nhất quyết cách xa cõi trần đầy tục lụy đau khổ này!

Sau giây phút suy nghĩ, Văn Tử Lăng vội thốt:

- Những kẻ thuộc hạ, tự nhiên họ sẽ không dám truy cứu việc làm của cô nương, nhưng còn Nam Bắc Nhị Quái, mối thù hận của hai lão đối với tại hạ rất sâu, chỉ sợ họ sẽ không để cô nương yên thân vì hành động này!

Hoa Trung Tú lạnh nhạt đáp:

- Ngôi thảo am trên ngọn đồi Chiều Dương, bất quá chỉ là nơi tạm trú của tôi thôi, rồi bỏ nơi ấy đây phải là việc đáng tiếc. Tôi sẽ bỏ đi để tìm một nơi lý tưởng khác, tương đối yên tĩnh hơn.

- Cô nương lại định đi đâu nữa?

- Ô! Tại sao Văn tiểu hiệp lại quan tâm đến việc cư trú của tôi như thế? Góc bể chân trời, thâm sơn cùng cốc, đâu cũng là nơi tạm để an thân! Từ đây tôi sẽ vĩnh viễn lìa bỏ cõi trần đầy ô trọc này, vào nương nhờ cửa Phật, mượn cảnh sớm mờ chuông chiều để độ qua những chuỗi ngày thừa! Giã biệt nhé! Văn tiểu hiệp! Đừng rủ lòng thương hại tôi nữa! Tôi chẳng thích thế đâu! Kiếp trời đã định sẵn rồi!

Vừa nói xong, nàng nhanh nhẹn quay mình, nhắm hướng đồi xa bay vút đi như tên bắn...

Nàng giã từ nhanh quá, Tử Lăng muốn cản ngăn cũng không kịp, chàng định phóng mình đuổi theo, nhưng sau giây phút suy nghĩ, chàng đành buông tiếng thở dài, rồi đứng chân đứng lại.

Đầu nặng như chì, chàng đứng tần ngần giữa cánh đồng hoang dã như kẻ mất hồn.

Một luồng thu phong phất nhẹ, làm Tử Lăng vụt cảm thấy hơi lạnh buốt xương. Chàng đành lẻ bước chân nặng nề, cô thân chiếc bóng, âm thầm ven theo bờ rừng thẳng tiến.

Xa xa, có tiếng gà rừng ố hộ gáy vang...

oOo

Ba hôm sau...

Trước một ngôi phế tự trong dải Hắc Lang Sơn, vào một đêm khuya thanh vắng, đột nhiên xuất hiện một lão hòa thượng.

Khẽ đưa mắt liếc nhìn một nhánh tùng treo lủng lẳng dựa cổng sơn môn, lão khẽ gạt đầu tỏ vẻ hài lòng với ám hiệu, đoạn tung mình vượt tường bay vút vào đại điện...

Sau hôm kịch biến nơi Tổng Đàn, có nhiều vị khách lạ bí mật thâm nhập vào dải Hắc Lang Sơn, họ đổ xô đến rồi vụt biến mất. Đêm nay, lão hòa thượng Phổ Vân Thiền Sư là người đến muộn. Vừa đặt chân đến Đại Hùng Bửu Điện của ngôi chùa, đã có một lão ni phi nện đùng đỉnh bước ra nghênh đón.

Vừa gặp mặt, Phổ Vân Hòa Thượng bèn cất tiếng hỏi:

- Bồ Tâm đạo hữu! Đã có mấy vị đồng đạo đến đây rồi nhỉ?

Bồ Tâm Sư Thái ôn tồn đáp:

- Trên đường đi đến Hắc Lang Sơn, bản ni đã gặp được Liên Tâm Sư Thái và Lãnh Tâm Thần Ni. Nhờ hai vị ấy mà bản ni mới biết được cuộc hội họp nơi đây, nhờ ở nhánh tùng làm hiệu!

Lão ni tạm ngưng giây lâu, đoạn chậm rãi tiếp:

- Sau một tiếng nổ kinh hồn, toàn bộ Tổng Đàn của bọn U Minh Giáo sụp đổ. Dưới lớp đá ngổn ngang, bản ni lóp ngóp bò ra, rất may, nhờ đức phật phò trì nâng đỡ, nên mặc dù từ trên cao rơi xuống vực thẳm khá đau, nhưng bản ni không hề hấn gì cả. Sau khi tìm kiếm trong đồng đá vụn, chẳng thấy một vị đồng đạo nào, bản ni mới lần mò tìm lối thoát ra, thời may gặp được hai vị ni cô, và được họ cáo tri tự sự.

Phổ Vân Thiền Sư chậm rãi tiếp lời:

- Chính bản tăng cũng nhờ hai vị ni cô ấy chỉ dẫn đến đây. Sau khi sự việc xảy ra, bản tăng mới biết được rằng, nhờ ở trí thông minh và tài tháo vát miễn tiện của hai vị ni cô, họ đã đóng chặt ba cơ quan chánh yếu Thủy, Hỏa, Mộc, làm cho sự sụp đổ của tòa Tổng Đàn được nhẹ bớt, nên dã tâm lang độc muốn cho tất cả võ lâm cao thủ đều tận diệt, một biện pháp cuối cùng của U Minh Giáo Chủ, bị thất bại. Chúng mình mới có một số chạy thoát, bằng không có lẽ bọn mình đã toàn bộ vùi thây dưới lớp đá vụn của tòa núi đá sụp đổ ấy mất rồi!

Bồ Tâm Sư Thái chất lưỡi thốt:

- Thực ra bản ni chẳng thể hiểu nổi, với võ công siêu quần cái thế của bà ta, nguyên do nào đã rước lấy thảm bại, không kể những đường hầm bí hiểm đầy rẫy những cơ quan, và một toán rất đông cao thủ tài nghệ cao cường với một lòng một dạ trung thành dưới mệnh lệnh của bà ta. Đơn dựa vào tài nghệ của bọn mình, bản ni tự xét không làm sao hơn họ được.

Phổ Vân Thiền Sư ôn tồn thốt:

- Thế ra sư thái vẫn chưa biết rõ tự sự. Lúc mới giao chiến, U Minh Giáo Chủ đã bị Văn Tử Lăng dùng chỉ phong điểm đui hết một mắt, tinh thần đã mất đi gần nửa. Thêm vào đấy với Đại Thừa Âm Công của Lãnh Tâm Thần Ni và Di Thần Đại Pháp của Liên Tâm Sư Thái, bọn thuộc hạ U Minh Giáo đã bị đánh cho một trận rã rời toi tả!

Bồ Tâm Sư Thái lắc lư tấm thân phì nộn, mồm bà toạc ra vì kinh ngạc...

Thình lình... có tiếng gõ nhẹ vào cổng sơn môn.

- o O o -